

HULLÁMVASÚT

A Férfi telefonja ébresztőjére kelt. A sötétítő rései között nem szűrődött be napfény; az őszi álmos szürkülettel vont be a környéket. Kedve nem volt sem az ébredéshez, sem a napkezdethez, de belül munkált benne szülei öröksége: édesanyjától felelősségtudatot, édesapjától a jó és pontos munkavégzés kényszerét kapta hagyatékul.

„- Meg kell tennem a családjáért, magamért!” – gondolta magában, miközben lepedőmintás arccal reggeli „rituáléjába” kezdett. A nap katasztrófálisan indult. A Feleséggel –aki alapvetően nyugodt természetű volt -, sikerült valami semmiségen összeszólalkozni, így kitört a „mosolyszünet”. Ennek hatására a Gyerek is megmakacsolta magát, félig szorongva, félig morcosan hagyta ott őket, mielőtt eltűnt az iskola kapujában.

„- Ma sem mondtam neki, szeretlek.” – zsörtölődött magában a Férfi. Csak remélni tudta, nem a mai lesz az utolsó alkalom...

Párjától hideg csókkal búcsúzott. Tudta, hogy kevés az idő, hogy megbeszéljék a történeteket. Mindenre kevés. Főleg egymásra.

Munkahelyére beérve némileg javult a helyzet. Javult? Inkább nem romlott. Az átlaghoz képest sokkal több ügyet kapott, de kollégája kisegítette, míg sebeit nyalogatta. Komor, nyálkás késő őszi idő volt odakinn. Elméje mintha másolta volna az időjárást; nehezen találta a fény felé vezető utat. Végül a racionalitása és ragaszkodása az elvégzett munka pontosságához visszarántotta őt gondolatai ragacsos, szürke pókhálójából. Ma az ügyfelekkel a helyszínen találkozott. Számos ügy várt rá, rájuk – hiszen kollégájával ketten látták el feladatukat. Minden esetben a hatályos törvények betartásával, a Szervezet érdekeinek szem előtt tartásával jártak el, de a benső késztetése miatt odafigyelt az elvégzett munka minőségére és amire kellő energiát akart fordítani munkája kapcsán: hogy emberekkel emberségesen foglalkozzon. Mikor az intézkedés végén úgy tudott eljönni, hogy érezte, segíteni is tudott, az ügyet is megoldotta és körültekintően is járt el, mindaz hatalmas megnyugvást jelentett számára abban az elhidegült, rohanó, egymástól elforduló világban, amiben Ő is élt családjával. Csendesen csordogált a nap, a Férfi jól végezte munkáját. Ebéridőben sikerült egy hevenyészett telefonbeszélgetést is lefolytatnia feleségével. A nő szokásos empátiája sokat segített a reggel ejtett sérelmek kezelésében. Bár a probléma konkrétan nem került terítékre, a beszélgetés végén nyugodt hangon búcsúztak egymástól és hangzott el a már sokszor ismételt „Szeretlek. – Én is.” párbeszéd.

Délutánra is maradt tennivaló jócskán, de dolgos iparosként sorban végeztek az ügyekkel. Egyetlen helyen találkoztak az átlagtól eltérő helyzettel, de a munkakörükben eltöltött időnek, illetve az ezidő alatt felgyülemlett tapasztalatnak köszönhetően úrrá tudtak lenni a kezdeti nehézségeken. Ebben az ügyben az út egy 3 kisgyermekes család édesapjához vezetett; ő volt az ügyfél. A helyszín egy egyszerű „kockaház” volt, némi kerítésmaradékkal. Az épület és a ház környéke a szegénység jegyeit árasztotta, de látszott, dolgos kezek

nem engedik elhatalmasodni a rendetlenséget. A berendezések és az ott lakók öltözéke tovább erősítette az érzést a Férfiban, hogy ezek az emberek saját akaratukon kívül kerültek ilyen helyzetbe. Amikor az ügyfél felesége meghallotta, milyen összegű tartozás miatt keresik a férjét – aki éppen külföldön dolgozott, hogy kis családját el tudja tartani – először nem hitte el, hogy kik ők és miért jelent meg náluk a Férfi és kollégája. Letagadta, hogy ő az ügyfél felesége, hogy a férje hol van, de még azt is, hogy egyáltalán jó helyen járnak. Mikor az intézkedők nem távoztak, a nő hirtelen stílust váltott és eszeveszett vadállatként ordítani kezdett. Hamar nagy felfordulás támadt az egyébként békés házban. Az asszony karján ülő gyermek anyját is túlharsogva ordított, egy nála néhány évvel idősebb fiúcska könnybe lábadt szemekkel bújt édesanyja ruhájába. A hangoskodást az udvarról belépő 6 éves forma leányka törte meg, aki az udvarról jött be, valószínűleg a nagy kiabálásra. Különleges jelenség volt. Angyali arcocskája kipirosodott a késő őszi, csípős levegőtől, fehér ruhácskája az elhasználódott, kopott környezetben angyalinak hatott.

- Mi történt, Anyuci? - kérdezte félszegen, miközben tekintete aggodalmasan vizslatta édesanyját.

- Minden rendben, drágám. Menj a szobádba és vidd az öcsédet is! – utasította az ügyfél felesége, majd kicsit halkabban alkudozásba kezdett. Talán maga sem értette, miket mond; a szavak válogatás nélkül hagyták el ajkait. Nehéz volt értelmezni őket, de az kivehető volt: bármit megtenne a helyzet megoldása érdekében.

A Férfi mindeközben tehetetlenül nézte a családi tragédiát. Elméje automatikusan letompította a külvilágból érkező zajokat, hogy belekapaszkodhasson valami használhatóba, amit az elmúlt évtizedekben tapasztalatként megélt. Élesen, szinte fájdalomként érte a tudat, hogy hányszor és hányszor élte már át ezt a helyzetet. Lecsendesítette elméjét, majd nyugodt, de mégis határozott hangon elkezdte mondandóját:

- Kedves Asszonyom! Engedje meg, hogy segítsünk...

Aztán hirtelen csend lett. A nő látszólag mély depresszióba zuhant, még a jelenlévők kérdéseire sem válaszolt; nem reagált semmire. Törékeny termetét a magán hordott viseltes ruhadarabok még jobban kihangsúlyozták. Az ember azt hihette, a történetek súlya alatt törékeny ágként fog megroppanni és magába zuhanni. Síri csend telepedett a máskor gyermekzsivajtól hangos házra.

Már kilátástalannak tűnt a helyzet, amikor az asszony ismét megszólalt. Hosszú idő után, újra:

- Beszélék a férjemmel és keresünk valamilyen megoldást...

Amikor a Férfi és kollégája elhagyták a helyszínt, már nyoma sem volt a történeteknek. A gyermekek izgatottan játszottak a ki tudja, hány gyerekkéz által koptatott játékaikon. A legnagyobb leányka még egy fél mosolyt és egy „Csókolom”-ot küldött a távozó felé, majd folytatta teendőit, ahol a játék és fantázia világa burokként óvta a mindennapok fullasztó, mindent és mindenkit maga alá préselő valóságával szemben. A Férfi, támogatólag, néhány szót mondott az időközben megnyugodott nőnek. A nő halvány mosollyal nyugtázta az elhangzottakat, szemei már a megoldást és a lehetőségeket kutatták a távolban. A Férfi nyugodtan hagyta ott a nap utolsó helyszínét.

Hazafelé volt ideje egy kicsit gondolkodni, rendbe rakni a történeteket. Felidézte magában az utolsó helyszínt. Nem szívesen nyúlt a kellemetlen emlékekhez, de ehhez már hosszú pályafutása alatt hozzászokott: van, amit meg kell tenni.

Hétköznapijában folyton jelen volt – hol élénkebben, hol csak tudat alatt – a halál gondolata. Olykor egészséges aggodalma szerettei elvesztése miatt, máskor a már elveszítettek nosztalgikus, vattacukor-színű ködével keretezett emlékeivel kapcsolatosan, de a leggyakrabban az egyszerű mindennapok hírei hozták tudomására, hogy az elmúlás és az élet bizony kéz a kézben járnak. A felidézett képekből villámgyorsan képződtek láncok, melyek azonos fogalmak köré gyűltek és kötődtek egymáshoz. Villámként hasított tudatába a felismerés: az asszony a gyász 5 stádiumát reprezentálta eljárásuk alatt. A tagadás, a harag, az alkudozás, a depresszió és az elfogadás. A tagadás, a harag, az alkudozás... Szép sorjában, mind az öt. Ez nem lehet véletlen... Élet és halál. Kéz a kézben...

A felfedezés izgalma lassan alábbhagyott, miközben az autó mellett elsuhanó táj mindent hamuszínűvé festő tömege magába szippantotta a hátuk mögött hagyott helyeket és emlékeket. Bensőjét kellemes melegség árasztotta el, mert az izgalom helyét átvette a családdal újra találkozás, a várakozás szirupos, mégis elengedhetetlen érzése.

Délután a Gyermek mosolyogva szaladt édesapja felé:

- Képzeld, Apa! Ötöst kaptam etikából!
- Ez nagyon szép, ügyes vagy! És miről tanultatok?
- A felelősségről, a pontos munkavégzésről és...ööö – gondolkodott a kislány, miközben hunyorítva az iskola falát vizslatta – és az emberiségről!

A Férfi erősen ölelte magához feleségét és gyermekét, mintegy védőburkot vonva az ölelkező három ember köré.

„- Ezért éri meg felkelni! Ezért...” – gondolta magában és ezen a napon először boldogság öntötte el.